

Sygn. akt II Ka 266/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Adamski

Sędziowie: SO Marek Podwójniak (spraw.)

SR (del.) Maciej Leśniowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Ryszarda Kostrzewy

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2014 r.

sprawy **K. L. (1)**

oskarżonego z art. 280§ 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Łasku oraz przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 02 września 2014 r. sygn. akt II K 112/14

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. oraz 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w przypisanym w punkcie 2 czynie z jego opisu eliminuje zapis: „na łączną kwotę 1454,74 złotych” dodając w to miejsce : „na łączną kwotę co najmniej 1448 złotych 34 grosze” oraz eliminuje zapis: „powodując straty o łącznej wartości 2170 złotych” dodając w to miejsce: „doprowadzając do zagarnięcia mienia o łącznej wartości co najmniej 2773 złote 34 grosze”,

b) w punkcie 5a w miejsce zasądzonej kwoty 1085 złotych przyjmuje kwotę 1386 złotych 67 groszy,

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. M. B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej W. N. w postępowaniu odwoławczym z urzędu,
- adw. W. S. kwotę 575,10 (pięćset siedemdziesiąt pięć 10/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. L. (1) w postępowaniu odwoławczym z urzędu,

4. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego w zakresie Prokuratora Rejonowego w Łasku obciąża Skarb Państwa,

5. zwalnia oskarżonego K. L. (1) od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

MP/ZD

Sygn. akt II Ka 266/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Łasku akcie oskarżenia zarzucono K. L. (1) to, że:

I. W dniu 22.12.2013r. w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i K. K. dokonali rozboju na W. N. w ten sposób, że po wejściu do sklepu spożywczo - przemysłowego w Ł. przy ul. (...) należącym do Z. K., po uprzednim okrzyku „to jest napad” używając przemocy wobec pokrzywdzonej polegającej na trzymaniu jej za tułów, uderzeniu pięścią w głowę i zakryciu ust w wyniku czego doznała stłuczenia głowy z sińcami i otarciami naskórka głowy, które nie spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na czas dłuższy niż siedem dni, a następnie z szuflady kasowej w ladzie sklepowej zabrał pieniądze w banknotach o różnych nominałach na kwotę nie mniejszą niż 1200 zł działając na szkodę Z. K., a następnie z pomieszczenia zaplecza zabrał portfel wartości 10 zł z pieniędzmi w kwocie 30 zł, dowodem osobistym oraz telefon komórkowy marki S. (...) wartości 200 zł o numerze (...) z kartą SIM o nr (...) działając na szkodę W. N., przy czym K. L. (1) dopuścił się go będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64§1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest o dokonanie czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

II. w nocy 04/05.11.2013r. w Ł., ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wyważeniu skrzydła okna dostał się do wnętrza sklepu skąd zabrał w celu przywłaszczenia papierosy różnych marek na łączną kwotę 4713 zł, karty doładowań do różnych sieci komórkowych na łączną kwotę 1050 zł, pieniądze w kwocie 400 zł, rejestrator monitoringu o wartości 700 zł, wódkę o łącznej wartości 688,12 zł, powodując straty o łącznej wartości 7551,16 zł na szkodę M. W. i B. W., przy czym czynu tego dopuścił się go będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64§1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest dokonanie czynu z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§2 kk

Wyrokiem z dnia 2 września 2014 r. Sąd Rejonowy w Łasku uznał K. L. (1) w miejsce zarzucanego mu w pkt. I czynu za winnego tego, że 22 grudnia 2013r. w Ł., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi mężczyznami oraz nieletnim, co do których materiały wyłączono do odrębnych postępowań, dokonał rozboju na W. N. w ten sposób, że po wejściu do sklepu spożywczo - przemysłowego w Ł. przy ul. (...) należącym do Z. K., po uprzednim okrzyku „to jest napad” używając przemocy wobec pokrzywdzonej polegającej na trzymaniu jej za tułów, uderzeniu pięścią w głowę i zakryciu ust w wyniku czego doznała stłuczenia głowy z sińcami i otarciami naskórka głowy, które nie spowodowały naruszenia czynności narządów ciała na czas dłuższy niż siedem dni, z szuflady kasowej w ladzie sklepowej zabrał pieniądze w banknotach o różnych nominałach na kwotę 1200 złotych działając na szkodę Z. K., a następnie z pomieszczenia zaplecza zabrał portfel wartości 10 złotych z pieniędzmi w kwocie 30 złotych, dowodem osobistym oraz telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 200 złotych o numerze (...) z kartą SIM o nr (...) działając na szkodę W. N., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64§ 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 kk, tj. uznał go za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 4 [czterech] lat pozbawienia wolności oraz 50 [pięćdziesięciu] stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 [dziesięć 00/100] złotych. W punkcie kolejnym wyroku Sąd uznał oskarżonego K. L. (1) w miejsce zarzucanego mu w pkt II czynu za winnego tego, że w nocy 04/05 listopada 2013 r. w Ł., ul. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym mężczyzną, co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po uprzednim wyważeniu skrzydła okna dostał się do wnętrza sklepu skąd zabrał w celu przywłaszczenia 210 paczek papierosów różnych marek na łączną kwotę 1454,74

złotych, karty doładowań do różnych sieci komórkowych na łączną kwotę 885 złotych, pieniądze w kwocie 400 złotych oraz rejestrator monitoringu o nieustalonej wartości, powodując straty o łącznej wartości 2170 złotych na szkodę M. W. i B. W., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne wyczerpujące dyspozycję art. 279 § 1 kk, tj. uznał go za winnego dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 2 [dwóch] lat pozbawienia wolności oraz 30 [trzydziestu] stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 [dziesięć i 00/100] złotych. Sąd na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i §2 kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczonych wobec oskarżonego w pkt. 1 i 2 wymierzył mu karę łączną 4 [czterech] lat i 6 [sześciu] miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 [sześćdziesięciu] stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 [dziesięć 00/100] złotych. Kierując się treścią art. 63§1 kk na poczet orzeczonej w pkt 3 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 23 grudnia 2013 r. do 02 września 2014 r. W oparciu o art. 46§ 1 kk zasądził od oskarżonego na rzecz M. W. kwotę (...),00 [tysiąc osiemdziesiąt pięć i 00/100] złotych tytułem naprawienia szkody w części, na rzecz Z. K. kwotę 296,66 [dwieście dziewięćdziesiąt sześć 66/100] złotych tytułem naprawienia szkody w części, na rzecz W. N. kwotę 240,00 [dwieście czterdzieści 00/100] złotych tytułem naprawienia szkody w całości oraz kwotę 2.000,00 [dwa tysiące 00/100] złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 1.092,24 [tysiąc dziewięćdziesiąt dwa 24/100] złotych, w tym podatek VAT 204,24 [dwieście cztery 24/100] złotych, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 58,50 [pięćdziesiąt osiem 50/100] złotych tytułem zwrotu wydatków, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 619,92 [sześćset dziewięćnaście 92/100] złotych, w tym podatek VAT 115,92 [sto pięćnaście 92/100] złotych, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu. Sąd zasądził również od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700,00 [siedemset 00/100] złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków, a w pozostałym zakresie zwalniając go od kosztów sądowych i obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Łasku oraz obrońca oskarżonego. Oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej czynu z pkt. 2 wyroku (kwalifikowanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) na niekorzyść oskarżonego, zarzucając rozstrzygnięciu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:

- określeniu wartości szkody skradzionych przez oskarżonego papierosów poprzez przyjęcie kwoty 1454,74zł,
- określeniu wysokości łącznych strat na szkodę M. W. i B. W. poprzez przyjęcie kwoty 2170zł,

podczas gdy z dowodów zgromadzonych w sprawie uznanych przez Sąd w tym zakresie za wiarygodne wynika, że wartość skradzionych papierosów to kwota co najmniej 2100zł, a łączna kwota strat na szkodę w/wym. pokrzywdzonych to co najmniej 3385zł,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci art. 366 kpk, art. 391 §1 i 2 kpk i art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanego w sposób niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, niewyjaśnienie wszelkich istotnych okoliczności sprawy i danie wiary zeznaniom świadka K. K., że nie dokonali kradzieży alkoholu, które to zeznania zdaniem Sądu korelowały z wyjaśnieniami oskarżonego K. L. (1), podczas gdy były one rozbieżne, gdyż K. L. (1) przyznał się przed Sądem do kradzieży alkoholu, a nadto z uwagi na powyższe rozbieżności, nieodczytanie wyjaśnień K. K. z akt sprawy II K 222/14, gdzie przyznał się w całości do zarzucanego mu czynu.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt. 2 tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego zaskarżył w/w wyrok na korzyść K. L. w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił rozstrzygnięciu rażącą niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia

wolności za czyn opisany w pkt. 1 aktu oskarżenia w wysokości 4 lat oraz kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy. W konkluzji skarżący wniósł o obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyn z pkt. 1 aktu oskarżenia oraz wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Spośród wniesionych w przedmiotowej sprawie środków odwoławczych to apelacja oskarżyciela publicznego okazała się częściowo zasadna, co umożliwiło Sądowi Odwoławczemu korektę zaskarżonego wyroku w zakresie wyliczenia wartości przedmiotu przestępstwa w postaci 210 paczek papierosów różnych marek przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 wyroku, łącznej wartości czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 wyroku oraz w zakresie zasądzonego od oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz M. W..

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu naruszenia prawa procesowego postawionego przez Prokuratora Rejonowego w Łasku stwierdzić należy, że okazał się on niezasadny. Sąd Odwoławczy nie dopatrzył się w niniejszej sprawie naruszenia przez organ meriti przepisów art. 366 kpk, art. 391 §1 i 2 kpk i art. 7 kpk. Ma wprawdzie rację skarżący przekonując, że oskarżony K. L. (1) na rozprawie w dniu 10 lipca 2014 r. (k. 497 v) przyznał się do kradzieży z włamaniem do sklepu należącego do M. W. i B. W. oraz do zaboru nie tylko papierosów, ale również alkoholu, nie mniej jednak pozostaje rzeczą oczywistą, że oceny depozycji oskarżonego nie można dokonywać wybiórczo i częściowo, a powinno się to robić w sposób kompleksowy. Znamiennym bowiem pozostaje, że zarówno oskarżony, jak i świadek K. K. w toku innych czynności przesłuchania kategorycznie zaprzeczyli, by zabrali ze sklepu alkohol. Podkreślić w tym miejscu należy stwierdzić, że zarówno K. L. (1) jak i K. K. przyznając się do dokonania zarzucanego im czynu i składając w tej kwestii wyjaśnienia, nie mieli absolutnie żadnych powodów, by przeczyć zaborowi alkoholu. Istotne dla oceny wiarygodności zarówno wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań świadka wydaje się zwrócenie uwagi na zachowanie świadka K. K., który w toku postępowania nie starał się zataić, ile paczek papierosów skradł wraz z oskarżonym K. L. (1) podczas włamania do sklepu, prostował oświadczenia współoskarżonego w tym zakresie i stanowczo oraz kategorycznie twierdził, że skradzionych przez nich paczek papierosów było 210, pomimo że inne zgromadzone dowody wskazywały na mniejszą ich ilość. Symptomatycznym pozostaje, że żaden inny spośród zgromadzonych w sprawie dowodów nie wskazuje, aby podczas włamania do sklepu należącego do M. W. i B. W. oskarżony oraz świadek K. K. dokonali zaboru nie tylko papierosów, ale również alkoholu. Orzecznictwo prawa karnego jest zgodne w tej materii, że przyznanie się oskarżonego do winy, nawet nieodwoływane, musi być oparte na rozważeniu całokształtu okoliczności zawartych w jego wyjaśnieniach. Nie można, przy dokonywaniu tej oceny, ograniczyć się jedynie do oświadczeń oskarżonego o przyznaniu się do winy w sytuacji, gdy treść dalszych jego wyjaśnień, czy deklaracje - nawet rozwinięte, poddają ten fakt w wątpliwość. Co więcej, ocena każdego dowodu, również z wyjaśnień oskarżonego, jako pozostawiona sądowi orzekającemu, musi być dokonywana z przekonaniem, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu. Dopiero kiedy przeprowadzone dowody, ich ocena i wyprowadzone z nich wnioski, obalą owe przekonanie - można ferować wyrok skazujący (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2013 r. II AKa 439/13 - System Informacji Prawniczej Lex nr 1415931) Ponadto wyjaśnień oskarżonego K. L. (1), zdaniem Sądu Odwoławczego, nie można oceniać w oderwaniu od okoliczności, w jakich były składane. W dniu 10 lipca 2014 r. w toku rozprawy głównej czasie czynności przesłuchania oskarżonego przez Sąd, jego obrońca złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzenie oskarżonemu zaproponowanej przez niego kary. Z treści art. 387 § 2 k.p.k., który ma w takim przypadku zastosowanie, wynika że Sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczność popełnienia przestępstwa nie budzi wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. W świetle powyższego pozostaje kwestią oczywistą, że oskarżony chcąc skorzystać z dobrodziejstwa instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności i wiążących się z nią konsekwencji w postaci niższego wymiaru orzeczonej kary był w stanie przyznać się do dokonania czynu, którego w istocie nie popełnił. W sytuacji zatem, gdy K. L. (1) odwołał swoje przyznanie się, a okoliczności związane z jego chęcią skorzystania z instytucji określonej w treści art. 387 k.p.k. podczas tamtego przesłuchania poddają w zasadniczy sposób wątpliwość prawdziwość składanych wówczas wyjaśnień, to brak jest podstaw do uznania tego dowodu za pełnowartościowy i mogący stanowić o jego winie. Pozostaje sprawą oczywistą, że skoro oskarżony i świadek K. K. działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

i w tym też celu bezspornie przywłaszczyli sklepowy towar w postaci papierosów, to za wielce prawdopodobne uznać należy że z tych samych pobudek mogli dokonać kradzieży alkoholu. Pomimo zatem prawdopodobnego motywu będziemy mieli do czynienia jedynie z możliwością, ale nie z pewnością popełnienia przez oskarżonego oraz świadka zarzucanego im czynu. Możliwość w tym przypadku będzie stanowiła swoistego rodzaju przypuszczenie, które nie może zastąpić udowodnienia winy. Sprawstwo czynu winno być dla sądu meriti bezsporne, a nie prawdopodobne, nawet gdy stopień tego prawdopodobieństwa jest duży (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2009 r. sygn. II KK 303/08 publ. LEX nr 507941). Sam motyw przestępstwa bez innych dowodów winy, przy jednoczesnym możliwym innym alternatywnym przebiegiem wydarzeń, nie stanowi wystarczającej podstawy do wydania wyroku skazującego. Zarzucanego przestępstwa mógł z tych samych powodów, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku, dopuścić się inny sprawca, który przyszedł do sklepu już po opuszczeniu go przez oskarżonego. Wszelako "trafność ustaleń faktycznych na podstawie poszlak występuje wtedy, gdy ustalenia te nie mogą być podważone przez jakąkolwiek inną wersję zdarzenia, a więc wówczas, gdy wersja zdarzenia sformułowania na podstawie całokształtu powiązanych ze sobą logicznie poszlak wyłącza wszelkie inne wersje tego zdarzenia" (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1983 r., sygn. Rw 420/83 publ. OSNKW z 1982 r. poz. 12, zob. też Z. Doda, A. Gaberle - Dowody w procesie karnym. Dom Wydawniczy ABC 1995, str. 34-39). W tej sytuacji zastosowanie przez Sąd I instancji zasady nakazującej rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonego zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. było jak najbardziej zasadne. Nie narusza treści art. 7 k.p.k. przyznanie waloru wiarygodności części wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadka i jednocześnie odmówienie wiarygodności innej części ich relacji. Bo na co już wielokrotnie zwracano uwagę tak w orzecznictwie jak i doktrynie prawa karnego obdarzenie wiarą w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Z powyższych obowiązków Sąd I instancji w niniejszej sprawie wywiązał się w pełni, dlatego też jego decyzja o rozstrzygnięciu wątpliwości odnośnie kradzieży alkoholu ze sklepu na korzyść oskarżonego, jawi się jako w pełni zasadna.

Drugi z podniesionych przez oskarżyciela publicznego zarzutów okazał się w określonym zakresie zasadny, skutkiem czego stała się konieczność zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w środku odwoławczym. Sąd I instancji dokonując zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II dopuścił się rachunkowych omyłek, wskutek czego błędnie wyliczył wartość przedmiotu przestępstwa polegającego na kradzieży 210 paczek papierosów różnych marek oraz łącznej wartości szkody powstałej na skutek czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II wyroku. Konsekwencją powyższego było nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie, która nie odpowiadała połowie łącznej wartości szkody. Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy zmienił wskazane sumy i określił wartość paczek skradzionych papierosów na 1448,34 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści osiem 34/100) złotych, określił łączną wartość szkody powstałej na skutek czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II wyroku na kwotę 2773,34 (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt trzy 34/100) złotych oraz wskazał wysokość obowiązku naprawienia szkody na kwotę 1386,67 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt sześć 67/100) złotych.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. L. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Ogół okoliczności niniejszej sprawy powoduje, że Sąd Odwoławczy nie tylko nie potraktował orzeczonej wobec oskarżonego kary jako nadmiernie dolegliwej, ale stwierdził wręcz, iż jest ona łagodna.

O rażącej niewspółmierności orzeczonej kary – która może stać się powodem zmiany wyroku w trybie kontroli instancyjnej – można mówić tylko wtedy, gdy suma kar oraz środków karnych za przestępstwo, jakie zostało przypisane oskarżonemu nie uwzględnia w sposób należyty stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę w potocznym znaczeniu tego słowa – "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. II AKa 116/00, Prok. i Pr. 2002/1/29).

Zasadnicze znaczenie przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego K. L. (1) ma niewątpliwie fakt skazania go za przestępstwo popełnione w warunkach recydywy specjalnej podstawowej określonej w art. 64 § 2 k.k., której zasadniczą konsekwencją jest nadzwyczajne obostrzenie kary, jak i uprzednia wielokrotna karalność, którą Sąd Rejonowy słusznie uznał za okoliczność obciążającą. Nie bez znaczenia dla wymiaru orzeczonej kary pozostaje również popełnienie czynów na szkodę więcej niż jednej osoby, a także fakt popełnienia przestępstw w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia. Przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. zagrożone jest karą od 2 lat do lat 12 lat pozbawienia wolności. Zważywszy, że oskarżony K. L. (1) popełnił przypisane mu przestępstwa w warunkach recydywy z art. 64 § 2 k.k., Sąd I instancji zobowiązany był wymierzyć karę powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a mógł mu wymierzyć karę do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli do 15 lat pozbawienia wolności. Przy takim ustawowym zagrożeniu, uwzględniającym modyfikację granic kary z uwagi na treść art. 64 § 2 k.k. wymierzona oskarżonemu K. L. (1) za czyn z pkt. I kara 4 lat pozbawienia wolności oraz kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności kształtuje się w dolnych granicach możliwej do zastosowania sankcji. Sąd Okręgowy jako okoliczność łagodzącą uznał jedynie przyznanie się oskarżonego do dokonania zarzucanego mu czynu. Należy raz jeszcze podkreślić, że oskarżony pomimo młodego wieku był wielokrotnie skazywany za przestępstwa głównie przeciwko mieniu na przestrzeni ostatnich kilku lat. Co więcej był już wcześniej skazywany na bezwzględną karę pozbawienia wolności. Powyższe wskazuje, że Kamil S. L. nie jest sprawcą przypadkowym, a popełnianie przestępstw stało się dla niego sposobem na życie.

W tych warunkach Sąd meriti zasadnie uznał, że właściwą reakcją prawną – karną na przestępstwo oskarżonego K. L. (1) za czyn z pkt. I wyroku będzie kara 4 lat pozbawienia wolności oraz łączna kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona oskarżonemu Kamilowi S. L. kara w ocenie Sądu Odwoławczego mieści się w kategoriach sankcji adekwatnej do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd I instancji wnikliwie przeanalizował i odpowiednio uwzględnił okoliczności, które wpłynęły na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje rozważania Sądu I instancji w tym zakresie.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, nie dopatrując się rażącej niewspółmierności orzeczonej w stosunku do oskarżonego K. L. (1) kary, uznał apelację za niezasadną.

Nie znajdując jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia w pozostałym zakresie utrzymał je w mocy.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa adw. M. B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej W. N. w postępowaniu odwoławczym z urzędu, a także zasądził na rzecz adw. W. S. kwotę 575,10 (pięćset siedemdziesiąt pięć 10/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. L. (1) w postępowaniu odwoławczym z urzędu. Sąd zgodnie z treścią art. 636 § 1 i 2 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego w zakresie apelacji Prokuratora Rejonowego w Łasku obciążył Skarb Państwa. Sąd mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego K. L. (1) w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.